

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 32. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682804736/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

den christne Daab kan Havfruen faae en udødelig Sjæl; de smaae Blomster-Alfer forlange ikke saa meget; en Angerens eller Medlidenheds Taare fra det menneskelige Hjerter, er den Daab, der kan give dem Udødelighed, og derfor søge Alferne saa gjerne til Mennesket, og naar det fromme, gudhengivne Suk stiger fra vort Bryst, hæve de sig paa dette til Gud, thi ogsaa saaledes komme de ind i den store, delige Himmel og voxe til Engle under Evighedens mægtige Sollys.

Duggen begyndte at falde, jeg saae de luftig-lette Genier tumle sig paa de store Vanddraaber; mange Digtere fortælle, at Alferne bade sig i Duggen; men hvor kan det lette Væsen, der danser paa Tidsiens Fnug, uden at bevæge det, trænge igjennem den haarde Vandmasse; nei, de stode op paa den runde Draabe, og naar denne saa trillede rundt under deres Fødder og det lette Gevandt flagrede i Luften, saae de ud, som det nydeligste Miniatur-Billede af Fortuna paa sin rullende Kugle.

Med eet følte jeg en sittrende Bevægelse i hele Luften, jeg foer op, og det Hele var forsvundet, men Blomsterne duftede stærkt, og gjennem Karetvinduet boiede sig nogle friske, grønne Birkegrene. Postillionen havde pyntet den hele Vogn med Grønt, efterdi det var Pindsemorgen. Den gamle Apotheker strakte sig i Vognen og sagde: »man kan dog drømme her!» men hverken han eller de andre tænkte paa, at jeg var indviet i deres Drømme.

Solen stod op, vi sadde Alle tause, jeg troer vi stille holdt vor Kirkegang, medens Fuglene sang Pindsehymner og Hjertet selv holdt os den bedste Proprædiken.

I *Uetzen* gik Folk til Kirke da vi kom her. Solen brændte som en ild, vi vare næsten halvdøde da vi naaede *Gifhorn* og endnu vare der 4 Mile til *Braunschweig*. Jeg følte mig saa træt, at jeg neppe gad seet ud af Vognen, da vi kunde øine Harzbjergene med *Brocken*; endelig vare vi ved Maalet, jeg fandt Hvile og Vederqvæelse i *Hôtel d'Angleterre*.